

ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ

Ἔστι δὲ ἡ κακολογία ἀγωγή τῆς ψυχῆς εἰς τὸ χεῖρον ἐν λόγοις, ὁ δὲ κακολόγος τοιόσδε τις, οἷος ἐρωτηθεὶς· ὁ δεινα τίς ἐστιν; οἰκονομεῖν καθάπερ οἱ γενεαλογοῦντες· πρῶτον ἀπὸ τοῦ γένους αὐτοῦ ἄρξομαι· τούτου ὁ μὲν πατήρ ἐξ ἀρχῆς Σωσίας ἐκαλεῖτο, ἐγένετο δὲ ἐν τοῖς στο-ατιώταις Σωσίστρατος, ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς δημότας ἐνε-γράφη, (Σωσίδημος). Ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενῆς Θοῤῥαττά ἐστι· καλεῖται γοῦν ἡ ψυχὴ Κρινοκόρακα· τὰς δὲ τοιαύτας φασὶν ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι. Αὐτὸς δὲ οὗτος ὡς ἐκ τοιούτων γεγονὼς κακὸς καὶ μαστιγίας. Καὶ (ἀγκάκων δὲ πρὸς τινα εἰπεῖν· ἐγὼ δήπου τὰ τοιαῦτα οἶδα, ὑπὲρ ὧν οὐ πλανᾶ πρὸς ἐμέ, καπὶ τούτοις διεξιὼν· αὐταὶ αἱ γυ-ραιῖκες ἐκ τῆς ὁδοῦ τοὺς παριόντας συναρπάζουσι, καὶ οἰκία τις αὕτη τὰ σκέλη ἤρκυια· οὐ γὰρ οἶον λῆρός ἐστι τὸ λεγόμενον, ἀλλ' ὥσπερ αἱ κύνες ἐν ταῖς ὁδοῖς συνέχον-ται, καὶ τὸ ὄλον ἀνδρόλαλοί τινες, καὶ αὐταὶ τὴν θύραν τὴν αὐλειον ὑπακούουσι. ἀμέλει δὲ καὶ κακῶς λεγόντων ἐτέρων συνεπιλαμβάνεσθαι εἶπας· ἐγὼ δὲ τοῦτον τὸν ἄν-θρωπον πλεον πάντων μεμίσηκα· καὶ γὰρ εἰδεχθῆς τις ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐστίν· ἡ δὲ πονηρία οὐδὲν ὁμοία· ση-μεῖον δέ· τῇ γὰρ αὐτοῦ γυναικὶ τάλαντα εἰσενεγκαμένη προῖκα, ἐξ οὗ παιδίον αὐτῷ γεννᾶ, τρεῖς χαλκοῦς εἰς ὄψον δίδωσι καὶ τῷ ψυχρῷ λούεσθαι ἀναγκάζει τῇ τοῦ Ποσει-δῶνος ἡμέρᾳ. καὶ συγκαθήμενος δεινὸς περὶ τοῦ ἀναστάν-τος εἰπεῖν καὶ ἀρχὴν γε εἰληφώς μὴ ἀποσχέσθαι μηδὲ τοὺς οἰκείους αὐτοῦ λοιδορῆσαι. καὶ πλεῖστα περὶ τῶν (αὐτοῦ) φίλων καὶ οἰκείων ἰακὰ εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν